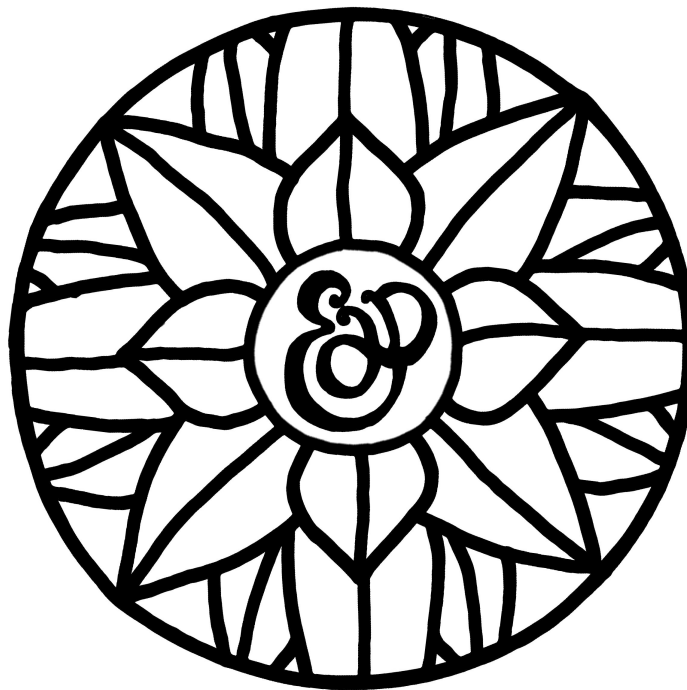

Lotuskabinettet

Ea Philippa

Hestedalene

Efter et blomstrende måltid uden for alfernes nyudsprungne palads gjorde de sig klar til at drage af sted.

”Er du nu sikker og helt vis på, at det er en god idé og helt sikkert at sende Philililippa Principippa Princisjeska hen til hende, der væver drømmene og bor sammen med alle de forskrækkelige edderkopper med øjne over hele kroppen?”

”Ja, du siger selv, at vi ikke må flyve for tirrende tæt på hendes sommerfugle, når vi samler vores henrivende høst til dig, og at vi må passe på ikke at forstyrre hendes ravne, når de plukker deres

farvede frø, og for himlens skyld ikke må bringe deres glitrende, farvede frø hjem til vores rosenrige.”

”Er du sikker på, at hun ikke vil gøre vores fine, fremmede veninde noget? For vi kan så vældigt og virkelig godt lide hende, og det var jo os, der fandt hende.”

”Ja, vi synes du sender hende lige i favnen på det frygteligt farlige, som du siger, vi skal holde os fra, hvorfor gør du det? Hvorfor gør du det? Kan du ikke lide hende? For vi kan godt, og vi kan altså godt passe på hende, hvis du ikke vil.”

”Shyhh nu, alle mine alfer,” afbrød Arabella. ”Jeg forstår udmærket og aldeles bestemt alle jeres bekymringer, men I må forstå, at i visse situationer må man se det formodede farlige lige i øjnene for at finde det, man længes så inderligt efter. Jeg ville ønske, der fandtes en blidere måde at hjælpe vores veninde på, men jeg ser ikke andre løsninger. Hun er bestemt ikke blid, vores drømmevæver, det ved jeg, og jeg vil vældig nødt, at der skal ske vores veninde noget, men jeg vil også så gerne hjælpe hende, og jeg tror, det er sådan, vi bedst kan hjælpe, selvom jeg ville ønske, at jeg selv kunne bringe hendes mistede hukommelse tilbage med min medicin. Der er ingen grund til at tirre hendes udsendte unødigt og uden grund, derfor har jeg advaret jer, men i dette tilfælde er hun det bedste bud. Og i øvrigt synes jeg, at Philililippa Principippa Princisjeska selv skal bestemme, om hun tør drage til Drømmevæveren. Hvad siger du, min pige?”

Philililippa var rådvild. Hun lød ikke gæstfri, deres drømmevæver, og edderkopperne gjorde det ikke bedre. Hun ville også ønske, at Arabellas medicin havde virket på hendes mistede hukommelse. Men hvad havde hun at miste? Længslen

hun havde for.

”Øh undskyld vi sådan sværmer og summer, det var helt sikkert og absolut bestemt ikke for at vække dig af din silkesøvn, vi har bare aldrig før set sådan et væsen som dig, og vi undrer os og funderer, så det svirrer under hjelmen, over hvem du mon er?” stammede et af de små væsner forsigtigt.

Hun trak vejret, som om hun skulle til at svare, men tøvede så. Hvem hun var? Hun forsøgte at huske. At genkalde sig blot et enkelt minde. Hun så ned ad sig selv for at finde et spor, men intet vækkede genklang. Hun huskede intet. Intet omkring hende virkede bekendt.

”Ja, hvad hedder du for eksempel?” forsøgte en anden af de små væsner forsigtigt. ”Jeg hedder Florafarillium, og det er Melissitrissia, og Nellivillia og ...”

”Shyhh ... lad hende nu svare,” tyssede en af de andre opdragende.

Men hun var stadig helt stille.

”Måske forstår hun ikke, hvad vi siger,” foreslog en anden.

”Jo, jeg forstår skam godt, hvad I siger,” lød den fremmedes stemme, med en klang så blød som honning. ”Men jeg tror ikke, jeg kender svaret på jeres spørgsmål. Jeg husker intet. End ikke mit navn. Jeg husker ikke, hvem jeg er, eller hvor jeg er.”

Den sitrende summen og sniksnakken tog til. I munden på hinanden gentog de undrende, hvad hun havde sagt.

”Hun husker intet.”

”Hun kender ikke svaret.”

”Hun ved ikke, hvem hun er, og hvor hun er.”

”Kan det virkelig passe? Måske forsøger hun at narre os.”

”Vi må vogte os for frygtelige, farlige fremmede.”

”Men hun kan jo ikke bare ligge der, kan vi bare lade hende ligge?”

”Se, hun er jo helt forfærdelig forslået, hun har blodige rifter og buler på sin krop.”

”Kan hun mon overhovedet bevæge sig?”

”Hvad hvis hun bare lader som om, og hun lige straks om lidt giver os et ordentligt gok med staven?”

”Uh ha ja, man må vogte sig for mystiske, mærkværdige væsner, man ikke kender, det siger hun selv.”

”Ja, det gør hun nemlig, det husker jeg absolut og bestemt, at hun udtrykkeligt sagde for længe siden, da vi var endnu mindre end nu.”

”Men måske skulle vi bringe den mystiske mærkværdige med til hende? Hvis hun ikke husker noget som helst overhovedet i det hele taget, kan hun vel ikke være særlig specielt farlig? Og

hun kan helt bestemt og absolut ganske afgjort dufte lige med det samme og på et øjeblik, om hun er farlig eller ej, og vi kan da ikke bare lade hende ligge her med blødende buler og sår og rifter i huden med så fin filigran i.”

”Ja, vi spørger hende, om hun vil med, tænk bare, hvis det var en af os, der havde mistet huskekommelsen og slået os så slemt, og bare blev efterladt fordi nogle nervøse væsner ikke turde hjælpe.”

”Undskyld mystiske, mærkværdige fremmede væsen. Hvis du ikke vil os noget frygtelig farligt, og hvis du har meget ondt i de dersens sår og blødende buler, så vil vi godt prøve at hjælpe dig med til vores vældigt vigtige dronning Arabella. Vi ved ganske godt, at vi ikke er verdens største væsner, og du er ganske meget større end os, men vi kan altså faktisk godt løfte lovlig temmelig meget, og hun kan afgjort og helt absolut bestemt hjælpe med de der buler og rifter og alt det, der gør ondt, og måske kan hun også hjælpe med din huskekommelse, selvom det ikke er det, blomsteralfer selv er allerbedst til, det ved vi altså godt selv. Det er desværre blomsternes dufte, der gør det. De bringer svirren og roterende forvirring under blomsterhjælmen, når de smyger sig op i vores særligt sensitive næsebor, og det er ret så mange blomster, man når at stikke næsen i på sådan en arbejdsdag for vores bedårende dronning, for hun har så vældig meget, hun skal nå at lave i sit laboratorium med vores høst.”

”Hvad siger hun, hvad siger hun, vil hun med?”

De små blomsteralfer snakkede uafbrudt i munden på hinanden, og pigen i skovbunden var urolig i sindet af ikke at kunne huske. Hun var helt tom. Bange var hun ikke, hun følte sig ikke farlig og så ingen grund til at gokke de svirrende væsner med sin stav, det skulle da lige være, hvis de blev ved med at snakke som brusende vandfald i munden på hinanden uden hoved og hale.

”Jeg vil jer ikke noget farligt. I har ret i, at jeg ikke kan være til særlig stor fare i denne tilstand med mistet hukommelse og så ganske forslået, at jeg knapt kan bevæge mig. Jeg vil være jer meget taknemmelig, hvis I vil være så venlige at bringe mig til jeres dronning, som I foreslår,” sagde hun langsomt.

Og så svirrede de alle tæt hen omkring hende, og med deres bittesmå hænder tog de forsigtigt fat i hendes krop hele vejen rundt om hende, og på et øjeblik løftede de hende, mens de hævede sig på deres svirrende sommerfuglevinger. Straks fordelte de sig under og omkring hendes krop, og flere forsvandt i hendes besynderlige, grønne kjole, der var helt forrevet. Den foldede sig ud i et sælsomt mønster, da de løftede hende fra jorden. Under summende sniksnak dirigerede de hinanden og fløj med hende gennem skoven, og trods deres forvirring og tummelumske fremtoning manøvrerede de hende elegant og forsigtigt med tilsyneladende lethed, selvom hun var langt større end de selv, og de var forsigtige med ikke at røre hendes sår og buler.

De bar hende til floden Illianas bred og fulgte dens kurvede løb gennem skoven. Ved en strækning med store skræpper,

der voksede i de sumpede områder ved flodbreden og bredte deres kraftige blade ud over vandet, drejede de af og fulgte en lille sti. Langs den voksede blå klokkeblomster, der ringlede dem i møde til velkomst, og hvor stien sluttede, lagde de hende forsigtigt ned foran deres fortryllende blomsterpalads. Af de store skræpper, hvis blade var store nok til at danne et hæderligt tag og stængler tykke nok til at være bærende søjler, havde de bygget et palads ud af blomsternes blade og flor. Et levende slot af klatrende planter med bløde og bøjelige stængler, der flettede sig ud og ind mellem skræppestængler og andre blomsters ranke og stolte stilke, og formede det fagreste palads beklædt med kronblade fra blomster i de smukkeste farveskalaer, sirligt lagt som fiskeskel. Store blomsterkroner foldede sig ud højt over paladset og dannede smukke parasoller, som kastede svalende skygge over slottet.

Midt i blomsterpaladset foldede en mægtig knop sig ud som en port, og ud af den trådte den smukkeste af alle de små væsner. Klædt i blomsterkronblade, der formede den fineste kjole med slæb og en overdådig bredskygget hat prydet med et væld af blomster, skred hun ned ad den brede trappe, som skræppebladene formede foran paladset, mens vingerne slog blidt for hvert af hendes skridt.

”Jamen, hvem er det dog, I bringer med jer, mine fine blomsterbier? Hun ser jo forfærdelig forslået og fantastisk fremmed ud, hvor har I hentet hende?” spurgte hun.

”Åh dronning Arabella,” summede blomsteralferne i munden på hinanden. ”Vi fandt hende i skovbunden længere mod

nord, og hun har mistet huskekommelsen og slået sig så slemt.”

”Hun husker intet, hun ved ikke, hvem hun er.”

”Nej, ikke engang sit navn, kan hun huske.”

”Vi viste ikke, om hun var forfærdelig, frygtelig farlig, for fremmed det er hun helt bestemt og afgjort og meget større end os, men hun har jo sår og buler og rifter overalt og fin filigran i huden, og hun kan knapt bevæge sig, fordi det gør så ondt, så vi syntes det så synd ud at lade hende ligge, og vi tænkte, at kun du kunne bestemme, om hun dufter af farlig, for vi har allerede haft næserne i alt for mange fine blomstermunde i dag, så det svirrer under hjelmene.” sagde en af alferne forpustet.

”Det var sandelig godt, at I tog hende med jer. Nok skal man vogte sig for frygtelige, farlige fremmede, men hende her dufter bestemt ikke af farlig, og hun har slemt brug for vores hjælp,” sagde Arabella. ”Kan du høre hvad jeg siger?” spurgte hun den fremmede, der lå med øjnene halvt lukkede og døsede.”

”Ja,” svarede hun fjernt, ”men det smerter sådan i min krop, at jeg knapt kan koncentrere mig. Jeg takker for Deres venlighed.” Så gled hendes øjne i, og hun mistede bevidstheden. Hun havde ikke flere kræfter.

”Hent mig Filliagranist, Molokkia, Blistbrystia og blå Karffifitter så hurtigt som muligt. Jeg går i laboratoriet med

det samme. Florafarillium og Melissitrissia bliv og vogt over hende,” sagde Arabella hastigt, før hun forsvandt ind i blomsterpaladset, og alle hendes blomsteralfer lettede for at hente hende, hvad hun havde bedt om, som bier for deres dronning.

I paladsets indre sværmede Arabella ind i sit laboratorium, hvor hun samlede sit lange hår under den store hat, for bedre at kunne huske og koncentrere sig.

På de kraftige stilke, der dannede paladsets søjler, udgjorde de kraftige, grønne blade store kar, hvori nattens dug samledes ved hjælp af omhyggeligt udformede kanaler. Skræpperne store blade dannede gulvet, som knapt blev berørt af alfernes fødder, fordi vingerne holdt dem svævende. Ned fra loftet hang store bundter af blomster, og små bitte flasker stod på reoler af de mindste, stive blade på blomsternes stilke og udgjorde et veludrustet apotek i skyggen under skræpperne.

På et lille komfur stod glasklare gryder, og straks gik Arabella i gang med at brygge. Dybt koncentreret plukkede hun blomster og blade fra de mange bundter, der hang i loftet, og rørte en salve.

Inden længe kom alferne flyvende med alt, hvad hun havde bedt om. Forsigtigt placerede hun blomsterkronerne fra deres høst i de store kar fyldt med dug, og uden at veksle et eneste forvirret ord, fløj alferne op over paladset og åbnede taget i laboratoriet, så solens stråler nåede de fyldte kar. Derved trak duggen blomsternes kraft og sjæl ud i sig og kom til at rumme

hele deres essens. Og af denne væske bryggede Arabella sin medicin så sart og fin som blomsterne selv, for hun var rigets ypperste helbreder og kunne hele sår på sjælen.

Med sin store krop kunne deres fremmede patient ikke være i deres lille palads, så i skovbunden uden for paladset redte alferne en blomsterseng til hende, hvor de lagde hende blidt. Arabella smurte hendes sår med sin fineste salve og gav hende af sin stærkeste medicin, før mørket faldt på og natten måtte bringe hvile, mens medicinen gjorde sin virkning.

Blomsteralfernes ivrige sniksnak blev langsommere og langsommere, før de gik til ro i paladset og efterlod deres patient alene i skoven for natten. Hun var stadig ikke ved bevidsthed.

En sælsom fornemmelse vækkede hende af sin drømmeløse søvn. Morgengryet var endnu ikke på færde, og det var stadig mørkt, da hun slog øjnene op. Et par store, blågrønne øjne mødte hendes. Bøjet over hende sad en natlig strejfende fyr af samme størrelse som hun selv. Undersøgende betragtede han hende uden at sige et ord. En forunderlig fred fyldte hendes krop. Hun følte ikke længere den gnavende smerte i kroppen. Med øjnene undersøgte hun hans ansigt, for at finde noget hun kendte, men intet vækkede genklang. Længe fastholdt de hinandens blik, før hun atter forsvandt ind i søvnens rige.

”Er hun vågen? Skal vi vække hende? Husker hun noget? Har det virket? Hvad siger hun?” snakkede alferne i munden på hinanden.

”Shyhh, ikke så megen snak. I forstyrrer hende. Lad mig komme til,” afbrød Arabella. Nøje undersøgte hun alle sårene og den forslåede krop. ”Det har helet fint. Alle sårene er lægt, og der er ikke længere brud på hendes knogler. Men om det har virket på hukommelsen, må vi vente med at se, til hun vågner.”

”Men kan vi ikke vække hende, sikke en syvsover, se solen er allerede ved at stå op.”

”Vi er så spændte på at se, om hun kan huske med sin huskekommelse eller den er helt kaput, husk på at det altså var os, der fandt hende.”

”Ja, og bar hende hele vejen på vores bittesmå vinger, selvom hun er så stor, så stor.”

”Ja, så må vi vel også selv bestemme, hvornår hun skal vækkes!”

”Shyhh, pas nu på, det er jo hende, der er dronningen, og hende der bestemmer. Det er hende, der ved bedst og er den ypperste helbreder i hele dette rige. Ti nu stille!” tyssede Melissitrissia.

Men det var allerede for sent. Deres sniksnak havde vækket deres fremmede patient for anden gang, og i det, hun slog øjnene op, mødte hende et overdådigt syn. Dagen var ved at gry, og solens første stråler nåede flodens sumpede bred med de mange skræpper, og fik duggen til at fordampe fra alfernes fine palads. Alle blomsterne, der udgjorde paladset, åbnede

deres blomstermunde på en og samme gang, og forvandlede det til en eksplosion af fantastiske farver og dufte så liflige, at man forførtes. De højeste af blomsterne dannede farverige parasoller over slottet med deres svulmende kroner.

Forsigtigt løftede hun hovedet for at undersøge sin krop. Blomsteralferne sværmede tæt omkring hende og fulgte nysgerrigt hver en bevægelse, hun gjorde. Ved synet af dem huskede hun deres møde, og hvordan de havde ført hende til deres dronning, men derfra var alt igen mørkt.

”Dine sår er lægt fint,” sagde Arabella til hende. ”Værker det stadig i din krop?”

Hun prøvede at rejse sig fra skovbunden. Denne gang lykkedes det uden anstrengelse. ”Nej, jeg har ikke længere smerter. Hvad end du har gjort, så har det virket fortræffeligt. Jeg er jer uendeligt taknemmelig for jeres hjælp.”

”Men husker du noget?”

”Er din huskekommelse kommet tilbage?”

”Vi vil så gerne vide, fra hvilket fantastisk, fremmed sted, du kommer?”

”Fortæl os det hele, kan vi komme med dertil?”

”Hvilken fantastisk, fremmed flora vokser i din verden? Hvordan er dens duft?”

”Fortæl os det hele,” pludrede blomsteralferne løs.

Pigen var helt stille. Hun prøvede at genkalde sig blot et enkelt minde. Et enkelt billede af, hvor hun havde været, før hun var blevet vækket i skoven. Af hvor hun var på vej hen, hvilket ærinde hun var der i. Men intet kom til hendes bevidsthed.

”Jeg husker intet. Jeg ville gerne kunne fortælle jer det hele, men jeg ved det ikke.”

Alle blomsteralferne stod stille i luften som forstenede af skuffelse og forbløffelse. Deres dronning Arabellas medicin virkede altid. Sjældent før var det hændt, at den ikke havde helbredt efter intentionen.

Arabella fløj helt tæt hen til hende og begyndte sammen med sine alfer at undersøge hende nøjere. De løftede hendes øjenlåg, og kiggede hende i ørerne og i halsen, undersøgte ornamentikken i hendes hud for at se, om den kunne lede dem på sporet af hendes identitet. De udforskede hendes krusede, grønne krøller og den mærkværdige kjole, der var helt itu, mens de stillede hende et væld af spørgsmål, som hun ikke kunne svare på.

”Men hvad med dit navn? Er du helt sikker på, at du heller ikke husker, hvad du hedder?” spurgte Arabella bekymret og eftertænksomt, da de ikke kunne finde på mere at undersøge på hende.

Og i det øjeblik lyste hendes øjne op. ”Jo, jeg husker mit navn. Jeg hedder Philililippa Principippa Princisjeska. Det husker jeg nu. Intet andet.”

En pludren og svirren og sværmen slog op. Så havde medicinen alligevel hjulpet om end blot en lille smule.

”Ih så fint, så fortræffeligt fint et navn.”

”Kender vi nogen, der hedder et sådant navn?”

”Hvilke slags væsner kalder sig sådanne navne?”

De tænkte, så det roterede under hjelmene, til Arabella afbrød dem.

”Nej, vi kender ikke nogen af det navn. Aldrig har jeg hørt så eksotisk, ekstravagant et navn, selvom jeg ville ønske, jeg selv havde fundet på det. Ingen væsner af dette rige bærer det navn, så ville vi visselig kende det. Og at dømme efter dit udsøgte udseende, så er du heller ikke af dette rige. Men hvordan du er kommet hertil, hvorfor, og hvor du kommer fra, det er mig godt nok en gevaldig gåde. Jeg må erkende, at det står udenfor min ellers så fortræffelige formåen at bringe din hukommelse tilbage. Jeg har givet dig af min ypperste medicin, og alt den har bragt tilbage, var dit fortryllende, fantastiske navn. Den har helet dine sarte sår og bulede brud, men mere kan den ikke gøre for dig. Det var mit allerbedste forsøg.”

En sorgfuld følelse smøg sig omkring Philililippas sjæl. Hun følte sig fortabt på fremmed grund uden andet holdepunkt end et navn, som ingen kendte til i hele det rige, hun befandt sig i. Nok var hendes sår lægt, men hvor skulle hun gå hen? Hvad skulle hun foretage sig? Var der mon nogen, der

savnede hende noget sted? Eller nogen hun skulle savne? Eller havde hun et vigtigt ærinde, eller ligefrem en mission at udføre, som hun nu havde svigtet? Og hvor var det i det hele taget, hun befandt sig?

Arabella læste fortvivlelsen i hendes blik.

”Sikke en rædsom redelighed, jeg forstår din fortvivlelse min pige. Lad mig se, lad mig nu se, hvad jeg kan fortælle dig:

Du befinder dig i Wollonviljas vældige rige. Et frodigt ørige i Patriciatrionhavet. Både riget og hele planeten kaldes Wollonvilja. Lige nu er du på rigets største ø, som hedder Mazuriany i blomsteralfernes rige. Vi er blandt Wollonviljas mindste væsner, her findes mange af samme størrelse som du, men dog ingen med så besynderligt og ubestemmeligt et udseende som dig. Efter min bedste bedømmelse er du ikke af dette rige. I hvert fald ikke fra egne, vi kender til. Din alder er særdeles svær at bestemme, men jeg vil antage dig for at være en ung kvinde, selvom du både bærer barnets uskyld og den ældre kvindes visdom i dit blik. Hvad du har for, hvorfor du er her, og hvordan du er kommet hertil, kan jeg kun gisne om. Det er et meget mystisk mysterium, og som du sikkert allerede har sanset, har vi blomsteralfer nogle aldeles og noget så nysseligt nysgerrige næser og ville virkelig så vældigt gerne vide, hvilke hemmeligheder du bærer på der under din mistede hukommelse. Er du mon kommet hertil af egen frivillig vilje, eller er der nogle, der har hemmelige hensigter med din mystiske tilstedeværelse. Ja, jeg ved snart ikke, men

jeg synes, det dufter grangiveligt gådefuldt og meget mærkeligt mystifistisk og ganske ubegribeligt.”

”På Isadoribjergets top, på Mazurianys sydligste spids, bor Drømmevæveren i sit spindelvævspalads. Hun anses for at være Wollonviljas viseste væsen. Hvis jeg var dig, ville jeg spørge hende til råds. Hun væver alle væsners drømme, og det siges, at hun ved alt. Hvis der er nogen i dette rige, der kan give dig svar på, hvem du er, så må det være hende. Men hun er ikke nogen mild kvinde, og hun er gådefuld og giver ikke sin indsigt fra sig efter forgodtbefindende. Det indebærer en vis risiko at besøge hende, men i din situation ville jeg ikke tøve. Du har ikke meget at miste, og jeg er bange for, at det ikke vil bringe dig meget nærmere de svar, du har brug for, at blive hos os, og desuden er du alt for forfærdelig stor til vores palads til, at vi kan tilbyde dig logi, selvom vi vældigt gerne ville.”

En længsel strømmede i Phililippas årer. Et inderligt ønske om at finde svar på alle disse spørgsmål, der brændte i hendes bryst. Hun måtte vide, hvem hun var, hvorfor hun var her, og hvor hun kom fra.

”Hvordan finder jeg vej til denne Drømmevæver? Jeg sætter min lid til dit råd. Jeg ser ikke andre muligheder.”

”Mine blomsteralfer kan ikke bære dig så langt på deres bittesmå vinger, men jeg kan følge dig så langt som til Hestedalene mod syd, så snart du har samlet kræfter til at gå. Hvis vi er heldige, kan du der måske finde dig en hest, der vil

bære dig resten af vejen. Men først må du have noget at spise.
Du må sandelig være sulten.”